

Той казалъ:

— Ти втори пжтъ ме похвали, и сега мога да седя и се грѣя при огъня, всѣкога, всѣкога и всѣкога. Но сѣ пакъ азъ съмъ котаракъ, който скита самъ, кждѣто му скимне.

Жената се много разсърдила, разпуснала си коситѣ, турила дърва на огъня, взела овчата лопатка и почнала да прави магии, та дано не похвали котарака трети пжтъ. Магесничествувала тя тихо, и въ пещерата настѣпила такава тишина, че могло да се чува и най-малкиятъ шумъ. Изведнажъ изъ жгъла изскочила малка мишка и затичала по пода.

Котаракътъ запиталъ:

— Нима ти съ твоето магесничество повика тази мишка?

— Фу! каква мърсотия! — извикала жената и хвърлила костъта. Тя скочила на камъка, върху който сѣдала край огъня и бързо си прибрала коситѣ, понеже се страхувала, да не би мишката да се покатери по нея.

— Е какъ мислишъ, — казалъ котаракътъ, който внимателно слѣдилъ всичко това, — ако изямъ мишката, нѣма ли да ме накажешъ?

— Не, — казала жената, като прибирала коситѣ си, — изяшъ я по-скоро и азъ ще ти благодаря много.

Съ единъ скокъ котаракътъ хваналъ мишката, а жената казала:

— Сто пжти ти благодаря. Даже нашиятъ прѣвъ другаръ не може да лови мишки; ти, наистина, си много изкусенъ и уменъ.

Въ сжщата тази минута, моя миличка, се чуло: прасъ! — гърнето съ млѣкото, което стояло на огъня, се счупило надвѣ, като напонило за условието, което жената била сключила съ котарака. А когато жената скочила отъ камъка, пѣргавиятъ котаракъ лочелъ вече топло, бѣло млѣко, което било останало въ единъ отъ чирепитѣ на гърнето.

Той казалъ:

— Ти трети пжтъ ме похвали и сега азъ мога да пия топло, бѣло млѣко три пжти на день, всѣкога, всѣкога и всѣкога. Но сѣ пакъ, азъ съмъ котаракъ, който обича да скита самъ, дѣто му скимне.

Тогава жената се разсмѣла, сложила паничка съ топло, бѣло млѣко и казала: — О котаракъ, ти си сжщо така уменъ, както и човѣкътъ; но помни, че условието си напра-